

Ця зима була гола безсніжна

Наталія Грегуль

Ця зима була гола безсніжна,
Череда днів похмурих як ніч,
Діставала погода невітшна,
Безпросвітна як морок сторіч.

Холод скрізь пробирав чи то відчай,
Ворушив темні спогади й сні,
Ця зима, як війна, ненаситна,
Безнадійно чекала весни.

Випав сніг – і змінилась картина,
Білосніжна все вкрила вуаль,
Морозець, ясна сонячна днина,
В діамантах засяяла даль.

Сонце всілось як гість на порозі,
Пригріває, лиш висуни ніс,
Сніг порипує в ритм на морозі,
Протопчи свою стежечку в ліс.

А довкола, як в казці, веселі
В білих шапках дерева й кущі,
Сосни крони колишуть зелені
У прозорому небі весни.

Тихо й затишно тут на морозі,
Сніг на сонці іскриться в сто лінз,
Тане лід на ставку в верболозі,
Білий світ сліпить очі до сліз.

Білосніжна перина з сніжинок
Вкрила землю як первісний рай,
Грали в сніжки дорослі дитинно,
Сніговик чатував небокрай.

Розтопились печалі на сонці,
Приховав смуток й бруд білий сніг,

Сніжка біла на теплій долонці
Лишить краплю надії як слід.
18.02.2025